

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ภูมิล่วงตา สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ
เมื่อค่ำวันที่ ๑๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ต้องเป็นตามความจริงคือธรรม

เอ้ คุณพ่อาเราเสียไปกี่ปีแล้ว ปี ๒๕๒๐-๒๕๒๑ ไม่รู้นะ เหตุที่ว่อย่างนั้นก็คือว่า คุณพ่อาเป็นโรคมะเร็งในกระดูกข้างๆ นี้ หมอเขาบอกว่าอยู่อย่างนานได้ ๖ เดือน แกก็หมดหวังแล้ว เลยเขียนจดหมายไปหาเราที่อุดร หมอว่าอย่างนั้นแล้วเหมือนว่าหมดหวังเลยเขียนจดหมายอยากจะมาภาวนาก่อนตาย เราก็พูดเป็นสองพักเอาไว้ ถ้าไปภาวนาธรรมดๆ นี้ อยากรอยู่ที่ไหน ไปที่ใดไปก็ได้ ไม่ไปก็ไม่ว่า เราว่างั้นนะ ถ้าตั้งใจจะภาวนาจริงๆ เพื่อเห็นโทษแห่งความตายของตัวเองแล้วก็ เอา ไปได้ เราว่าสองพัก

พอได้รับจดหมายตอนเย็นวันนี้แกก็ออกเดินทางเลย ตอนเช้าไปถึงแล้ว ไปรถยนต์อ้าว จดหมายได้รับหรือยัง ได้รับเมื่อเย็นวานนี้ พอได้รับแล้วก็มาเลย เอ้า ถ้าอย่างนั้นให้เลือกเอาภุคที่อุไร ห้วยธาร อยู่ กับภุคคุณหญิงก้อย สองหลังนี้ให้เลือกเอา เป็นที่สงัด จะพักหลังไหนก็ได้ ก็บอกว่าพักหลังคุณหญิงก้อยนะ ตั้งแต่นั้นมาเข้ามาในอันดับที่สอง ที่ว่าถ้าตั้งใจภาวนาจริงๆ เอา ไปได้ พอเขามาแล้ว เราจึงให้เลือกพักเอาเลย ตั้งแต่วันนั้นมาเราเข้าไปเทศน์ให้ฟังทุกวันนะ

ดูเหมือนเป็น ๒๕๒๐ เทศน์ให้ฟังทุกเย็น พอตกเย็นมาจวนมืดแล้ว ไปกับท่านปัญญา ท่านปัญญาเป็นผู้อัดเทป เราไปเทศน์ให้ฟังทุกเย็นๆ เลย เว้นแต่วันไหนประชุมพระ หรือเรามีธุระจำเป็นเราก็บอกล่วงหน้าเอาไว้ นอกจากนั้นเทศน์ทุกวันๆ ดูเหมือน ๙๐ กว่ากัณฑ์ ไปอยู่นั้นตั้ง ๓ เดือน นั้นละจึงได้หนังสือเล่มที่ว่า “ศาสนาอยู่ที่ไหน” หนึ่ง “ธรรมะชุดเตรียมพร้อม” หนึ่ง สองเล่มนี้ที่เทศน์ติดกันไปเรื่อยๆ เป็นหนังสือสองเล่มนี้ ก็อยู่ในย่านปี ๒๕๒๑ มั้งแกเสียปีนั้น เราลืมๆ เสีย พอระลึกได้ ๒๕๒๐ ที่เราเริ่มเทศน์

จากนั้นมาก็เริ่มเทศน์ เทศน์ไม่ได้มากก็เริ่มเทศน์ เป็นโรคหัวใจ ที่หยุดก็เลยตั้งแต่เดือนมีนา เป็นโรคหัวใจ ในคืนวันนั้นเทศน์ที่วัดดอยธรรมเจดีย์คนจำนวนมาก พระเป็นพัน เราก็เทศน์มุ่งไปทางพระเรามาก เพราะฉะนั้นมันถึงเผ็ดร้อนธรรมะ มันก็ผิงๆ เลย ก็ก็เดียวเท่านั้น นี้ละเราเริ่มเป็นโรคหัวใจ เพราะเทศน์มันแรงเครื่องอย่างเต็มเหนี่ยวๆ ตามกับชั้นธรรม แสดงตั้งแต่เรื่องสมาธิขึ้นไปเรื่อยๆ เลย ก็ก็เดียวเลย โห เราก็ไม่เคยเป็นหยุดก็เลยเชียว อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ รู้สึกตัวสั้นไปหมด

นี่จะเริ่มเป็น เป็นโรคหัวใจ มันจะสลบในเวลานั้นเลยหยุด ถ้ากรรมดาแล้วดีไม่ได้ตาย แต่นี่มันก็ไม่เป็นไร จิตใจไม่มีอะไร มันเป็นอะไรก็ดูตามธาตุขันธ์ พอมันค่อยคลี่คลายออกมาๆ นี่ พอลงจากกรรมาสน์ได้ก็ลงจากกรรมาสน์เลย นั่นแหละเทศน์กำลังเร่งเต็มเหนียวๆ หยุดก็กลาย โรคหัวใจมันกระตุกเอาอย่างแรง ชั้นจะสลบใสล ตั้งแต่ขึ้นมาไม่ได้เทศน์เลย หยุดเลย ต้อนรับแขกคนพูดอะไรกับใครไม่ได้ตั้งแต่ ๒๕๐๖ ถึง ๒๕๑๑-๒๕๑๒ มา เล่นกับแขกคนอะไรไม่ได้เลย

จากนั้นปี ๒๕๑๔-๒๕๑๕ เริ่มพูดได้บ้างเล็กน้อย จากนั้น ๒๕๒๐ เริ่มเทศน์สอนเพาพาง แล้วมันก็กำเริบอีกหลังจากนั้น ๒๕๒๘-๒๕๒๙ ได้หลบไปอยู่ที่พัทยา ในสวนลี้กๆ อันนั้นก็บังคับเลย เรียกว่าไม่รับแขกทั้งนั้น คนมาจ้งหันมาก เรื่องมาก ทางกรุงเทพฯ ก็ไป ทางที่ไหนสามย่าน ตอนเช้าเต็มไปทุกวันๆ นั่นแหละ แต่เรามีข้อบังคับเอาไว้ เราจะรับได้เฉพาะตอนเช้านี้ เพราะไม่ใช่เป็นเวลาพูดเทศน์ว่าการ พอขบฉันเสร็จแล้วให้เลิกไปเลย ทำอย่างนั้นนานนะ ทีละอาทิตย์กว่าๆ เกือบสองอาทิตย์ก็มี ไปพักสองหนสามหน

คือหมอเขาห้ามรับแขกจึงหลบหนีไปอยู่ทางพัทยา ๒๕๒๘-๒๕๒๙ ก็รุนแรงเหมือนกัน จากนั้นค่อยเบามาเรื่อยๆ แล้วค่อยเทศน์มา ทุกวันนี้เบา โรคหัวใจแทบไม่มีถ้าธรรมดานะ แต่ธาตุขันธ์นี่มันก็บวกกันเข้า มันก็อ่อนด้วยธาตุด้วยขันธ์ เทศน์ทุกวันนี้ก็เทศน์ไปอย่างนั้น ถ้าเทศน์รุนแรงก็ไม่ได้ มันไปกระเทือนตรงนั้น ให้หายมันไม่หาย เป็นแต่เพียงมันสงบเท่านั้นเอง

ก็ไม่เคยมีอีกนะละแบบที่เทศน์สอนคุณเพาทุกคืนๆ ไปตามที่เขาไปในข้อสอง ถ้าตั้งใจเห็นโทษเห็นภัยในความตายของตนจริงๆ แล้วตั้งใจภาวนา เอา ไปได้ อันแรกเราบอกไปก็ได้ ไม่ไปก็ได้ พอเราจับจดหมายตอนเย็นเขาออกเดินทางเลย เราก็ต้อนรับอย่างนั้น เลือกกุฎิให้เลยทั้งสองหลัง ให้ว่างทั้งสองหลังเลย เขาก็พักหลังคุณหญิงก้อย แต่ก่อนมันเตี้ยๆ พียงยกขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้ ตั้งแต่ขึ้นมาเราไปเทศน์ทุกคืน ไม่เว้นเลย มีเว้นเฉพาะวันไหนประชุมพระเราก็บอกเสีย วันพรุ่งนี้จะไม่เข้ามา หรือมีธุระจำเป็นทางอื่นเราก็บอกไว้เสีย นอกจากนั้นไปทุกคืน พอดตกค่ำเราก็ไปเทศน์ทุกวันๆ

โยมแม่ก็ได้มาฟังเทศน์ ไม่มากละเทศน์ ก็ดูเหมือนประมาณสัก ๓๐ นาทีละมั้ง แต่ละกัณฑ์ๆ ๓๐ หรืออย่างมากที่สุด ๔๐ นาที หากเทศน์ทุกวันเลย หนังสือสองเล่มเป็นธรรมะชุดเตรียมพร้อม และศาสนายูที่ไหน นี่ละที่เทศน์สอนคุณเพา เทศน์ติดเทศน์ต่อ เทศน์ไม่หยุดไม่ถอย ตั้งแต่ขึ้นมาแล้วก็ไม่เคยเทศน์อย่างนั้นอีกนะ มีหนเดียวเท่านั้นในชีวิตของเรา

ที่เทศน์ติดกันไปเลย ในสามเดือนเทศน์ทุกคืนๆ เว้นวันประชุมพระ ถ้าวินโหนดประชุม อบรมพระไม่เข้า นอกจากนั้นเข้า หรือมีธุระจำเป็นที่จะไปไหนก็ไป

โยมแม่จึงได้กำลังใจที่ไปเทศน์สอนคุณพ่อา โยมแม่ได้กำลังใจตอนนั้น ถึงขนาดที่ว่า พอคุณพ่อากลับไปแล้วก็นิมนต์เราให้ไปเทศน์ ไม่มีแขกคนใครมาก็ตาม ถ้าอาจารย์ว่างก็ นิมนต์มาเทศน์สอนอบรมแม่ด้วย ว่างั้น คือเวลาฟังเทศน์นี้ไม่ได้บังคับจิตใจ พอเริ่มเทศน์ จิตจ่อปั๊บเท่านั้นเทศน์นี้จะกล่อมลง ว่างั้นนะ แล้วแนวเลยไม่ต้องบังคับ จิตสงบได้ทุกครั้ง เลยไม่มีพลาด ถ้าทำโดยลำพังตนเองนั่งจนหลังจะหักมันก็ไม่ลง อยากนิมนต์อาจารย์มา เทศน์เป็นการช่วยทางด้านจิตตภาวนาได้ดี

นั่นละตั้งรากตั้งฐานได้แน่นอนก็ตรงนั้น แต่เราก็ไม่ได้ไป เพราะงานเราก็มีของเรา ก็ฟังเฉยๆ ไม่ได้ไปตามนิมนต์ เพราะงานเรามาก นี่ละโยมแม่ตั้งหลักตั้งฐานจิตได้ตั้งแต่ บัดนั้นมา พอฟังเทศน์จิตนี้ไม่ต้องบังคับ บอกเลย พอเริ่มเทศน์เท่านั้นจิตจ่อ สติลงที่จิตจ่อ ปั๊บเทศน์นี้จะไหลเข้ามา นั่นฟังซิ เทศน์จะไหลเข้ามาเพราะสติอยู่กับใจ มันก็เหมือนคนอยู่ในบ้าน แขกคนมาจากที่ไหนๆ ก็รู้ว่าใครเป็นใครมา นอกจากไม่อยู่บ้านเสีย แขกมา ขโมย มา โจรมาก็ไม่รู้ เมื่ออยู่ในบ้านแล้วก็รู้

อันนี้สติอยู่กับใจ พอเทศน์นี้ธรรมะก็ไหลเข้าไปเลย ธรรมะสัมผัสใจ สัมผัสติด สัมผัสต่อ จิตจ่อฟังมันก็แนวลง ไม่ได้บังคับบอก บอกอย่างนั้นเลยนะโยมแม่พูด เวลาฟัง เทศน์นี้ไม่ได้บังคับเลย พอเริ่มเทศน์จิตเริ่มจ่อปั๊บแล้วก็หมუნเข้าลงแนว บอกว่าทุกภพที่ไม่ เคยพลาดว่างั้น แม่จึงอยากให้อาจารย์มาเทศน์เป็นการช่วยการภาวนาของแม่ได้ดี ดีกว่าที่ บำเพ็ญภาวนาโดยลำพังตนเอง มันเคยอยู่อย่างนี้แหละ พอฟังเทศน์นี้ลงปั๊บๆ แต่ถ้าเรา ภาวนาโดยลำพังเราเองจะให้ลงอย่างนี้ นั่งจนหลังจะหักมันก็ไม่ลง มันต่างกันอย่างนี้นะ

เพราะฉะนั้นการเทศน์นี้จึงเป็นเครื่องกล่อมใจได้เป็นอย่างดี โยมแม่พูดเองเลย และมีข้อแม่อันหนึ่งแต่ต้องเป็นเทศน์ของอาจารย์ เทศน์องค์อื่นแม่ไม่อยากจะฟัง ไปอย่างนั้น นะ ก็ตรงไปตรงมาเหมือนกัน เวลานี้แม่หูสูงแล้วนะ ว่างั้น บอกว่าแม่หูสูง ทางนี้ก็จ่อเข้าไป ระวังนะหูสูงเดี๋ยวมันเป็นหูหามานะ ทางนั้นก็แว๊ดขึ้นมา เป็นหูหามาบังงี้ก็หูคน อ้าว มันก็ เป็นที่สูงๆ นั่นแหละ เลยเจ็บเลย สู้ลูกไม่ได้

นี่ละที่ว่าแม่ชมลุกก็มีแม่ชมเรา เพราะตามธรรมดาพ่อกับแม่จะไม่เคยชมลุกนะ ดีก็ รู้ว่าดี แต่ไม่เคยยกไม่เคยชม เฉย แต่ก็แม่ของเรา มารดามาชมตอนที่เราไปเทศน์ เริ่มต้น มาตั้งแต่เขียนประวัติหลวงปู่มั่น เราเป็นคนเขียนประวัติ เราไปที่ศาลาฆาตนั่งปั๊บใกล้ๆ “ให้ แม่ชมสักหน่อยนะ” ว่างั้น “ให้แม่ชมอาจารย์สักหน่อยนะ” “ชมอะไรละ ตั้งแต่ยังเล็กยัง

น้อยทั้งเขียนทั้งตี ทั้งดูทั้งตำ โตมาแล้วมาหายกยอะไร” “โอย ตอนเป็นเด็กก็เป็นเด็ก แต่เมื่อเป็นผู้ใหญ่มาแล้วควรยกยอกียกยอแหละ” เราก็อึ้ง

นี่เราไม่ลืมนะ คืออยากยกยอหลวงตา เราถึงได้ย้อนหลังไปตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็ก ทั้งเขียนทั้งตี ทั้งดูทั้งตำ พอโตมาแล้วจะมาหายกยอะไร เราว่านั่น ก็ให้เหตุผลสินะ โอ เวลาเด็กเวลาเล็กก็เป็นอย่างหนึ่ง เวลาโตขึ้นมาก็เป็นอย่างหนึ่ง ก็มาฟังอยู่ จึงเล่าถึงเรื่องเขียนประวัติหลวงปู่มัน “แม่นี่บางที่น้ำตาร่วงเลย อัจฉรย์ธรรมพระพุทธรูปเจ้าก็อัจฉรย์ ที่หลวงปู่มันท่านได้รู้ได้เห็น ท่านดำเนินยังงี้ก็อัจฉรย์ แล้วอัจฉรย์ผู้แต่นี้ก็อัจฉรย์”

“ผู้แต่งอัจฉรย์ยังงี้ ก็เราแต่งตามความดี ความเลิศเลอของท่าน เราจะมีอะไร” “ก็จริง แต่จะให้ใครแต่งอย่างนี้แต่งไม่ได้นะ ทำไม่ถึงหยุดถึงย่อยเหมือนไม่เกิดในหัวอกของแม่เลย” ว่างั้นนะ “ฟังตรงไหนไพเราะเพราะพริ้งตามกันไป ธรรมท่านก็เลิศ ผู้เขียนนี่ก็เลิศ ไม่งั้นเขียนไม่ได้” นี่ละที่ขอยกยอลูก จากนั้นก็พูดถึงเรื่องการเทศนาว่าการ “แม่ก็เคยฟังมากต่อมากแล้ว เพราะนิสัยโยมแม่เป็นคนชอบวัดแต่ไหนแต่ไรมา ท่านเทศนาว่าการอยู่นั้นก็ฟังไปธรรมดาๆ ไม่ได้สะอึกใจ และไม่คอยเห็นผลในขณะที่ฟังเหมือนอาจารย์เทศน์ให้ฟัง”

“เวลาอาจารย์เทศน์ไม่ได้ออกไปข้างนอกนะ ตามปริยัติท่านเทศน์เล่านิทานนั้น นิทานนี้ไป เราก็อึ้งไป เลยจิตมันไม่เข้า แต่เวลาอาจารย์เทศน์ไม่เทศน์อย่างนั้น เทศน์ตีเข้ามาๆ” เราก็อึ้งไม่เคยคิดว่าตีเข้ามางี้ แต่มันก็เป็นในหลักธรรมชาติของธรรมที่ตีละม่อมจิตที่มันติดมันดินเข้ามาๆ จนเป็นความสงบๆ เทศน์ที่ไรตีเข้ามาทั้งนั้นไม่ได้ออกข้างนอกเหมือนปริยัติ ที่นี้ตีเข้ามาหลายครั้งหลายหนจิตมันก็สงบได้ๆ ต่อไปมันก็สงบแนวเลย พอเริ่มเทศน์บิบบันก็เริ่มลงเลย นี่ละที่ว่าแม่หูสูงแล้วนะ เทศน์องค์อื่นไม่อยากฟังถ้าไม่ใช่เทศน์อาจารย์

นี่ละที่ว่าแม่หลงลูกก็คือแม่ของเราเอง ลงจริง ๆ ลงโดยหลักธรรมชาติ ทั้งๆ ที่เราเป็นลูก การบวชเรียนมาตั้งแต่เริ่มบวช การปฏิบัติกรรมฐานในสถานที่ใด ศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติในป่าในเขา ได้รับความทุกข์ความทรมานขนาดไหนไม่เคยเล่าให้โยมแม่ฟังนะ เพราะไม่เคยมีโอกาสนี้จะไปพูดคุยกันระหว่างแม่กับลูก ก็เป็นเหมือนคนทั่วๆ ไปหมดเลย เพราะฉะนั้นเรื่องราวการบวชของเราโยมแม่จึงไม่ทราบ ดีไม่ดีคนอื่นทราบยิ่งกว่าโยมแม่ เพราะไปก็ไปธรรมดา

อย่างที่ว่าเข้าไปในครัว มีอะไรก็พูด จากนั้นไปเลย ที่จะไปพูดคุยกันระหว่างแม่กับลูกนี้ไม่เคยมี ออกปฏิบัติไปอย่างนั้นอย่างนี้ก็ไม่เคยเล่า ไม่เคยพูด ศึกษาเล่าเรียนเป็นยังงี้

การปฏิบัติธรรมเป็นยังไง จิตใจเป็นยังไงๆ ไม่เคยเล่านะ มีแต่ไปก็เทศน์อย่างนี้เลย จนกระทั่งตายจากกัน เรื่องโยมแม่ไม่ทราบเรื่องราวของเราการออกปฏิบัติ ทราบตั้งแต่ว่าเวลาเราไปอยู่กับหลวงปู่มั่น แม่เล่าให้ฟัง โห พอได้ทราบว่าอาจารย์ไปอยู่กับหลวงปู่มั่น จากศึกษาเล่าเรียนแล้วก็ไปอยู่ ทราบข่าวมาว่าอาจารย์ไปอยู่กับหลวงปู่มั่น แหม แม่ดีใจจนชุลุกเลย ทราบว่าเราไปอยู่กับหลวงปู่มั่น เพราะเป็นพระที่เลิศเลออยู่แล้ว โยมแม่เคารพนับถือมานานแล้ว บอกว่าจนจนพองเลย ดีใจเอามาก

ส่วนเราที่บวชมาแล้วไปเล่าเรื่องราวของตัวเองที่บวชให้แม่ฟัง ไม่เคยมี ไม่ว่าทางด้านปริยัติ ทางด้านปฏิบัติ หนักเบาเล็กน้อยไม่เคยเล่า ตลอดจนแม่จากไป ไม่เคยเป็นเหมือนทั่วๆ ไป เราไม่เคยเล่า และไม่เคยพูดในฐานะแม่กับลูกเลย เป็นธรรมดาไปเลย เราก็อธิใจที่ได้บวชโยมแม่ เหตุที่จะบวชโยมแม่มันก็มีต้นเหตุ นุ่นอยู่ห่วยทราย มันไปเจอทางนุ่นแล้วเป็นขึ้นทางนุ่นแล้ว มากก็ได้เล่าให้หมู่เพื่อนฟัง เอ้อ ไอ้เรานี้ก็คิดว่าจะไปสะดวกสบาย นี่มันจะไม่สะดวกสบายนะ

มาพิจารณา คตินี้ปรากฏเรื่องเกี่ยวกับโยมแม่มาเกี่ยวกับเรา ตลอดถึงเรื่องของโลกนี้ก็มาเกี่ยวกับเรา คือคำว่าโลกมาเกี่ยวกับเราได้แก่ วันนั้นเวลามันแสดงขึ้นภายในจิตใจนี้ เหมือนที่เราจะขึ้นสรวงน้ำพระพุทธรูปเจ้ามากต่อมาก จะขึ้นไปสรวงน้ำพระพุทธรูปเจ้า เป็นแท่นที่สูงประมาณสัก ๑ เมตร ๓๐ ความสูงนะ เป็นแท่นใหญ่ เราขึ้นไปสรวงน้ำพระพุทธรูปเจ้าทั้งหลาย นิमितแสดงออก

ครั้งเวลาก้าวขึ้นไปแล้ว เป็นพระพุทธรูปทรงค้ำทั้งแท่งๆ เท้าองค์ของพระพุทธรูปเจ้าทุกๆ พระองค์ไปเลย อยู่บนแท่น น้ำที่เราไปก็มีน้ำหอม น้ำอะไรที่เป็นน้ำเคารพนับถืออันนั้นแหละ ขึ้นไปก็ประพรมท่านด้วยความเคารพ เรื่องของในนิमितมันก็ไม่นาน พระพุทธรูปเจ้าที่อยู่บนแท่นพระเป็นทองคำทั้งแท่ง ไปประพรมท่านด้วยความเคารพๆๆ ทั่วถึงไปหมด ฟังซิว่าทั่วถึงไปหมดในเวลาไม่เนิ่นนาน พอก้าวออกจากนั้นมาดูประชาชนนี้แน่นหมดเลย อ้าว นี่มันนิमितยังไงอีก แต่มันก็รู้ของมันเอง

ลงมานี้เขารอรับน้ำพุทธรูปมนต์อยู่ รับน้ำสรวงน้ำพุทธรูปมนต์จากเราเต็มไปหมดเลย พอลงจากแท่นพระพุทธรูปแล้ว ก็ลงมาประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชน ไม่ใช่เป็นน้ำอบน้ำหอมที่เราขึ้นประพรมสรวงพระพุทธรูปเจ้านะ อันนั้นขึ้นด้วยนิमितมันขึ้นพอเหมาะพอดีด้วยความเคารพ ภาชนะอะไรที่จะไปสรวงน้ำท่านก็เหมาะสมทุกอย่าง ในนิमितมันพูดไม่ได้มันหากพร้อมกัน พอสรวงน้ำไม่เนิ่นนานนักก็ทั่วถึงหมดเลย มองไปทางนี้ประชาชนแน่นหมด รอบหมดเลย นี่มันอะไรกันอีก แล้วมันก็เข้าใจ

ลงไปที่นี่ประพรมเหมือนกับว่าน้ำพุทธมนต์ให้ประชาชน พอออกจากนี้ไปแล้วก็มี แต่ประชาชน เรื่องพระพุทธเจ้าก็เรียกว่าหาย ผ่านไปแล้วหายเงิบเลย ที่นี่มีแต่ประชาชน เต็มหมดเลย มองไปไหนสุดสายหูสายตา ที่นี่เวลาประพรมประชาชนมันไม่ได้ออกเป็นน้ำ มันออกในนิ้วมือ พอสายนิ้วมือนี้ซำๆ ไปหมด น้ำนี้ออกจากนิ้วมือๆ มันก็ไม่นาน มันทั่วถึงหมดนะมาก ๆ นั่นนะ เพราะมันเป็นในนิมิตให้รู้เรื่องราว พอสายมือไปนี้ น้ำอันนี้จะ ออกจากปลายมือๆ นี้ซำๆ สาดนั่นสาดนี่จนรอบหมดในเวลาไม่นานเลย

พอจากนั้นปีบลงไปแล้ว อ้าว จะลงจากที่ประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชน กำลังก้าวลง ไปเห็นโยมแม่อีกแล้ว อ้าว โยมแม่มาคอยอยู่นั้น อ้าว นี่จะไปไหนอีกล่ะ ไม่ไปไหนแหละ จะไปแล้วหรือลักษณะว่างั้น อ้อ ไปทำประโยชน์เสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะกลับมา คือเวลาจะ ลงมาเห็นอย่างนั้น พอว่างั้นก็เลยลงไป ตอนนี้อย่างนั้น นิดหน่อย ดูว่าเวลาจะขึ้นนะโยมแม่ มารออยู่นี้จะขึ้นไปสรงน้ำพระพุทธเจ้าและประชาชนทั้งหลาย โยมแม่ว่า เหนอ จะไปแล้วหรือ จะไม่กลับมาแล้วหรือ ว่างั้นนะ เราบอกว่าจะกลับ คือเราจะไปทำธุระเรียบร้อยแล้วจะ กลับมาหาโยมแม่ เราว่างั้น

พอว่าอย่างนั้นแล้วเราก็ผ่านขึ้น สรงน้ำเสร็จแล้วโยมแม่ปุ่เสื่อเอาไว้ ก็มีบ้านหลัง หนึ่งเล็ก ๆ หลังในนิมิต ปุ่เสื่อไว้ก็มีน้องชายคนหนึ่งนั่งอยู่นั้น คอยอยู่ พอลงไปแล้วเราก็ไป นั่งเสื่อ โยมแม่ก็นั่งอยู่นี้ น้องชายนั่งอยู่คนหนึ่ง พอไปถึงอันนี้ยังไม่ได้อธิษฐานว่า ไขมันก็รู้ ในจิตทันทีเลย ที่นี่จิตมันก็ถอยออกมา เรื่องราวก็เลยหมดไป มันก็เข้าใจทันที เอ้อ เรายังจะ ไปไหนไม่พ้นละนะ โยมแม่มาเกี่ยวพันแล้ว ใต้เด็กน้องชายนี้มันมีอะไรอีกนะ มันมีอะไรมา เกี่ยวพันกับเราอีกนะ จากนั้นไปแล้วเราจึงได้พิจารณา จึงได้กลับมาบวชโยมแม่ ไปไหน ไม่ได้นะ เกี่ยวกับโยมแม่แล้ว ออกมาก็มาบวชโยมแม่ได้อย่างคล่องตัว ไม่มีอุปสรรค ขัดข้องประการใดเลย แล้วไอ้น้องชายนั้นก็มิรู้เราไปเป่สิ่งเหตุผลใดอะไรทุกอย่างให้ ผ่านไปได้เรียบร้อย แน่ะ มันก็มาเกี่ยวข้องกับเรา เรื่องราวสงบเรียบร้อยไปจากเราเป็นผู้ไป ระวังเหตุการณ์ต่าง ๆ

ที่นี้ก็มาพิจารณา เราพูดจริงๆ อ้าวที่นี้จะเปิดนะ เรื่องที่ขึ้นไปสรงน้ำพระพุทธเจ้า นี้ พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์เต็มไปหมดเลยอยู่บนแท่น ขึ้นไปแล้วเป็นพระพุทธรูปทองคำ ทั้งแท่งๆ นี้มันก็วิ่งถึงกัน นี่แหละที่ว่าจิตขอให้ได้ถึงวิมุตติเถอะนะ พอมันจำขึ้นเท่านี้มันจะ ถึงกันหมด บรรดาพระพุทธเจ้าไม่ต้องถามกัน เป็นอันเดียวกันหมดเลย ครอบไปหมดเลย ถึงหมด นี่เราแยกออกมานะ พออันนี้มันผางเข้าไปจุดนั้นแล้วมันจะทั่วถึงกันหมด บรรดา

พระพุทธเจ้ามีจำนวนมากน้อยทั่วถึงกันหมด เป็นอันเดียวกันเลย ดังที่เคยพูดแล้วเหมือนน้ำมหาสมุทร

นี่นอกจากนี้ไปมันเกี่ยวข้องกับอะไรอีก นี่ก็มาเกี่ยวข้องกับเรื่องการแนะนำสั่งสอนประชาชนอย่างทุกวันนี้เห็นไหมล่ะ มันก็พอเป็นพยานได้แล้วมิใช่หรือ สอนประชาชนมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยนี้เป็นเวลา ๖ ปีกว่าแล้ว สอนไม่หยุดไม่ถอย กว้างขวางออกไปจนออกทั่วโลก นี่ที่ว่าเอามือส่ายไปอย่างนี้มันก็เข้ากันได้ เอาโยมแม่มาบวช แนะนำสั่งสอนโยมแม่เรื่องราวจึงจบลงไป มันก็เดินตามนั้นไม่เห็นผิด

นี่ได้ออกปากพูดจริงๆ ใ้กับหมู่เพื่อนฟังเรื่องเฉพาะโยมแม่นี้ ผมไปไหนไม่รอดนะ โยมแม่มีมาเกี่ยวข้องกับแล้วจะต้องได้เกี่ยวข้องกับโยมแม่ ก็ต้องได้เอาโยมแม่บวชจนกระทั่งโยมแม่ผ่านไป ตายไปแล้ว เรื่องโลกเรื่องสงสารมันก็เกี่ยวพันมาดังที่แนะนำสั่งสอน มันไม่ได้เป็นไปด้วยความเสความแสร้งอะไรนะ มันเป็นไปโดยหลักธรรมชาติ อย่างที่ขึ้นไปสรรงน้ำพระพุทธเจ้านี้เราก็ไม่เคยคาดเคยคิด ไม่อาจไม่เอือมว่าจะเป็นอย่างนั้นขึ้นมาแล้วจะได้พูดอย่างนี้ขึ้นมา

ในหลักธรรมชาติเวลาจิตมันเข้าถึงชั้นของมันเต็มภูมิแล้วถึงพระพุทธเจ้า มันถึงหมดเลย ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้าองค์ใด ไม่มองตูดองค์ใดแหละ เป็นอันเดียวกันแล้วพอ นี่ละธรรมที่เวลามันเข้าถึงเรียกว่าธรรมธาตุวิมุตติหลุดพ้นแล้ว จำขึ้นเป็นอันเดียวกันหมดเลย นี่มันก็เข้ากันได้ เราก็ไม่สงสัย นิमितอันนั้นขึ้นมากับจิตที่มันเป็นมันก็เข้ากันได้ จากนั้นมาที่ว่าจะสั่งสอนประชาชนมีดแปดทิศแปดด้าน เวลาสอนประชาชนก็น้ำที่ประพรหมประชาชนมันออกจากรู้นะ ออกทุกนิ้ว สาดจ้ำไปหมดเลย จนกระทั่งหมดแล้วถึงได้ลงไปหาโยมแม่ มันก็เป็นไปตามนั้นจะให้เข้าใจ

นี่เราก็พูดอันนี้มันเกี่ยวกับประชาชน เราพูดกว้างๆ ไว้ธรรมดา อันนี้มันเกี่ยวกับประชาชน พูดให้พระฟัง สำหรับเกี่ยวกับพระพุทธเจ้านั้นเราก้พูดถึงเรื่องหลักธรรมชาติแล้วเป็นอันเดียวกัน ถึงกันหมดเลยไม่ต้องถามกัน ทั่วถึงหมด ส่วนเกี่ยวข้องกับประชาชนก็บอกอันนี้เกี่ยวข้องกับประชาชนในการแนะนำสั่งสอน ก็พูดเท่านั้น เราไม่ได้พูดกว้างขวางอะไรนะ มันก็เป็นไปตามนั้น จะพูดไปอะไรนักหนา แล้วสอนประชาชนเป็นยังไงทุกวัน ก็อย่างที่เห็นนั่นแหละ กว้างขวางหรือไม่กว้างขวางก็พิจารณา ตั้งใจเทศน์ตั้ง ๖ ปีเต็มๆ จนหมดไส้หมดพุงไม่มีอะไรเหลือ จนกระทั่งปัจจุบันนี้เทศน์สอนประชาชน

นี่ความรู้ ถ้ามันลงได้เป็นขั้นในจิตมันจะไปถามใครง่าย ๆ ไม่ถามนะ ความแน่นอนอยู่ในนั้นหมด เช่นอย่างขึ้นไปสรรงพระพุทธเจ้านี้ทางนี้รับกันแล้ว สรรงพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็

คือความรู้ที่เข้าชานถึงกันหมดแล้ว ที่รดน้ำประชาชนมันก็เข้าใจ บอกในตัว รู้ในนี้ๆ เสร็จไม่ต้องไปวินิจฉัย อันนี้เกี่ยวกับการสอนโลกสอนประชาชนเป็นอย่างนี้ๆ มันก็เป็นอย่างนั้น นี่ความรู้ที่เกิดขึ้นจากจิตใจทางด้านจิตตภาวนา อย่างนี้เราก็ไม่เคยพูดอย่างจะแจ้งเหมือนวันนี้ วันนั้นมันเกี่ยวกับโยมแม่มาแล้วก็เลยพูดให้ฟัง

อย่างอื่นก็เหมือนกันนี้ ที่มันเป็นอยู่ในจิตใจ แต่ไม่จำเป็นต้องพูดก็เหมือนไม่รู้ๆ อันใดที่ควรจะพูดเพราะมันเป็นสักขีพยาน ดังที่เทศน์สอนโลกก็ออกมาแจ่มกัณดู สรงพระพุทธรูปก็คือเข้ากราบชานถึงพระพุทธรเจ้าเป็นอันเดียวกันหมด มันก็เข้าใจ สอนประชาชนเข้าใจ จนกระทั่งมาสอนโยมแม่มันก็ได้เหตุได้ผลไปตามร่องรอยที่รู้แล้วๆ บอกว่าเรานี้ไปไหนไม่ได้นะ เวลานี้โยมแม่เข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว จะต้องได้เกี่ยวข้องโยมแม่ก่อน มันก็เป็นไปตามนั้น

นี่พูดถึงเรื่องความรู้ภายในจิตใจ ไม่ใช่ธรรมดานะการปฏิบัติธรรม ขอให้ท่านทั้งหลายได้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ ที่พูดเหล่านั้นนั้นเอามาพูดเฉพาะที่พอพูดได้ๆ ที่ไม่พูดได้มันหนาแน่นครอบโลกธาตุ ความรู้ที่มันชานไปหมดเลย อะไรที่ควรพูดไม่ควรพูดมันก็รู้เองในจิตที่รู้ๆ อันใดที่ควรจะนำออกมาพูดได้ เป็นประโยชน์มากน้อยก็นำมา อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ แต่มันเคลื่อนไหวในสิ่งที่รู้ที่เห็นมันก็เคลื่อนไหว ก็ปล่อยไว้ตามสภาพเป็นจริงเสีย

เรื่องสภาวะธรรมทั้งหลายจะปิดธรรมชาติที่รู้ที่ปิดไม่ได้ นะ ถึงการรู้การเห็นไปถามพระพุทธรเจ้าที่ไหน ไม่ถามว่านั่นเลย เวลาว่ามันประจักษ์ๆ หายสงสัยๆๆ ไปในตัวเลย ท่านจึงว่าสนุทธิภูมิ การแก้กิเลสทุกประเภทก็เป็นสนุทธิภูมิ การรู้เห็นสิ่งต่างๆ นี่ก็เป็นสนุทธิภูมิ ไม่ต้องไปถามใคร นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย

อย่างที่เรามาสอนโลกนี้ก็เหมือนกัน พาพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมืองนี้ก็เหมือนกัน เราพิจารณาโดยอรรถโดยธรรมทุกสิ่งทุกอย่างไป ตลอดจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ดำเนินไปโดยอรรถโดยธรรม เราจะไม่เอาเรื่องโลกเรื่องสงสารเข้ามาเป็นใหญ่เป็นโตยิ่งกว่าธรรมที่เราได้ปฏิบัติได้รู้ได้เห็น แล้วเอาธรรมนี้เป็นเข็มทิศทางเดิน พิจารณาตามธรรมสมควรยังงไม่สมควรยังง จะออกมากน้อยๆ ออกช่องไหนๆ มันจะเป็นไปตามธรรมๆ แล้วก็พาก้าวเดินไปตามที่เป็นมานี้

สอนท่านทั้งหลายเราเอาธรรมเป็นทางเดินนะ เราไม่ได้เอาความอยาก ความทะเยอทะยาน ความเอายศเอาลาภ เอาชื่อเอาเสียง เพราะการนำพี่น้องทั้งหลายมาเป็นทางเดิน เราไม่มีอย่างนั้น เราเป็นธรรมล้วน ๆ สอนโลกสอนล้วน ๆ อย่างนั้น การก้าวเดินมานี้ท่านทั้งหลายก็เห็นไม่ใช่หรือ เราเองผู้นำพี่น้องทั้งหลายเราก็ไม่เคยได้มีข้อตำหนิติ

เตียนตนเองว่าได้นำพี่น้องทั้งหลายผิดทางไป ก็เพราะเราพิจารณาทุกอย่างๆ เต็มหัวใจเรา แล้วเราถึงออกเรื่อยๆๆ ไป

ก็เป็นความราบรื่นถึงยามตลอดมา ผลก็เป็นที่พอใจ จากบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่เชื่อฟังอรรถธรรมของพระพุทธเจ้า พร้อมกับความรักชาติของตน และก็เป็นความเสียสละแล้วต่างคนต่างบริจาคทานนี้เป็นจำนวนเท่าไร ทองคำเวลานี้ตั้ง ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลกรัมที่มอบคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว นั่นเห็นไหม ดอลลาร์ก็สิบล้านสองแสนกว่าที่มอบเรียบร้อยแล้ว นี่ก็ออกมาด้วยความชอบธรรมของพี่น้องทั้งหลาย บริจาคด้วยความชอบธรรม เรารับมาก็รับมาด้วยความชอบธรรม เราไม่เคยแตะสมบัติเหล่านี้ แม้แต่บาทหนึ่ง ขนาดนั้น ฟังซิ

เราทำด้วยความเมตตาล้วนๆ ไม่หวังสิ่งใดทั้งหมด เพราะเราพอทุกอย่างแล้ว มีแต่สงเคราะห์โลกด้วยความอิมพอกของเราเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะฉะนั้นเราจึงพูดได้ทุกแห่งทุกมุม เพราะเราดำเนินตามธรรม เราไม่เอาโลกเข้ามา มันจะเป็นการเอนเอียง โลกมานี้ต้องเอนเอียงมาพร้อม ความเอนเอียงของกิเลสต้องเห็นแก่ตัว ยกยอตัวเอง เหยียบย่ำคนอื่น แต่เรื่องธรรมไม่มี ผิดบอกว่าเป็น ผิดถูกบอกว่าเป็น ดีชั่วประการใดจะเป็นไปตามนั้น เราก็ดำเนินอย่างนี้ พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินมาจนกระทั่งปานนี้

เราก็ไม่ได้ตำหนิติเตียนเราเลย ว่าเราได้พาพี่น้องทั้งหลายผิดพลาดไป อย่างเทศน์สอนทุกวันนี้เหมือนกัน บางคนเขาว่าหลวงตาบัวมาเล่นการมกการเมือง เราจึงพูดให้มันถึงกัน เพราะคำพูดเหล่านี้เป็นธรรม ไม่ได้เป็นแบบโลกๆ สกปรกโสภณ นำตำหนิติเตียนไม่ได้เป็นอย่างนั้น เขาว่าหลวงตาบัวเล่นการบ้านการเมือง ที่นี้เอาธรรมเข้ามาวางให้มันถึงกันกับน้ำหนักที่เขาตำหนิเราโดยที่ไม่มีอะไรอยู่ในนั้นเลย ว่าเราไปเล่นการบ้านการเมืองมันไม่มีเลย เข้าใจไหม

เขาก็ว่าของเขา ทางนี้จะตอบกันให้มันเหมาะสมกันว่า เล่นการบ้านการเมืองที่พ่อที่แม่ มึงยังงี้ กูสอนโลกจนแทบเป็นแทบตายด้วยอรรถด้วยธรรมล้วนๆ กูไม่ได้เอาโลกเข้ามาแฝง นั่น นี่จะว่าเป็นหยาบเทร่อ ไม่มีในธรรม ไม่มีในใจ เทศน์ตามหลักความจริงให้มีน้ำหนักรับกันเท่านั้นเอง ใครจะมาตำหนิว่าเราเทศน์หยาบเทศน์โลน อย่ามาตำหนินะมันจะเป็นกรรมใส่ตัวเองนะ เพราะนี่ไม่มีอะไรในโลกอันนี้หนักบอกว่าหนักให้รับกันๆ พอดีๆ กันเท่านั้น เราสอนโลกเราก็สอนอย่างนี้ เราไม่มีฝักนั้นฝายนี้ไม่มี ความได้ความเสีย ความแพ้ความชนะไม่มี ความได้เปรียบเสียเปรียบก็ไม่มีในเราผู้สอนโลกโดยความเป็นธรรม สอนอย่างตรงไปตรงมา ผิดบอกผิด ถูกบอกถูกต้อง

อย่างที่สอนมานี้ควรคัดค้านด้านทาน คัดค้าน ที่เห็นว่าถูกต้องควรจะเสริมเข้าเสริม ควรที่จะคัดค้านด้านทานว่าไม่ถูกต้องก็ยืนยันกันตามเรื่องอรรถเรื่องธรรม เราไม่ได้ยืนยันกันด้วยทิวิมานะ อยากให้เป็นอย่างไรตัวเองอย่างนี้เราไม่มี ต้องเป็นตามความจริงคือธรรมเท่านั้น เรายอมรับๆ อะไรมาขัดต่อความจริงคือธรรมนี้เราค้าน ค้านอย่างนั้นเรื่อยมาจนทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงเทศน์ได้ทุกแห่งทุกหน อย่าว่าแต่มนุษย์เลย ตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมากราบธรรมทั้งนั้น ทำไมเราจะสอนไม่ได้วะ แล้วสอนมนุษย์ชี้เหม็นๆ นี้ทำไมจะสอนไม่ได้ เราก็อ้างชี้เหม็นเขาก็ชี้เหม็นมันก็เท่ากัน สอนกันไม่ได้มีอย่างเธอ จึงสอนได้ซิ ทางไหนไม่ตีตำหนิ

เดี๋ยวนี้เราเหมือนกับว่าอยู่ในท่ามกลางชาติไทยของเราทั้งชาติ ทั้งศาสนา เพราะเราก็เป็นคนไทย ทั้งชาติทั้งศาสนาก็อยู่กับเราหมด ความรับผิดชอบกระเทือนถึงกันหมดทั่วประเทศไทย แล้วเราก็มารับประโยชน์เพื่ออุ้มชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ผิดถูกประการใดทำไมเราจะพูดไม่ได้ ควรคัดค้านก็คัดค้าน ควรตำหนิยังงี้ก็ตำหนิ ควรที่จะชมเชยสรรเสริญเราพร้อมเสมอที่จะชมเชยสรรเสริญ ทำไมจะพูดไม่ได้ ก็เพราะเอาธรรมออกแสดง

เพราะฉะนั้นผู้ฟังทั้งหลายควรพิจารณาให้มาก อย่าหาว่าหลวงตาบ้วนน้ำพูดดูด่าว่ากล่าว หรือหาว่าหลวงตาบ้วนแรงอย่างนั้นอย่างนี้ ธรรมไม่ได้รุนแรง ธรรมให้เป็นไปตามน้ำหนัก เหตุผลโลกที่มากเกี่ยวข้องกับธรรมที่จะมีน้ำหนักมากน้อยรับกันนั้น ต้องออกตลอดๆ ที่จะว่าหาว่าโลน ว่าสกปรกโสมนไม่มีในธรรม แต่เรื่องของโลกมันเป็นอย่างนั้นมันก็ต้องออกรับกัน เรื่องของโลกมันสกปรกไม่ว่า แต่เรื่องของธรรมออกดูๆ ด่าๆ ว่ากล่าวบ้างก็ว่ารุนแรง

นี่เห็นไหมกิเลสมันยอมตัวเมื่อไร มันสกปรกขนาดไหน เลวขนาดไหนมันยังบอกว่ามันดี หาดำหนดิเตียนธรรมนี้ว่ารุนแรง ว่าสกปรก ดีไม่ดีว่าเล่นการบ้านการเมือง เราไม่มีการบ้านการเมืองเราไม่มี เราเป็นเรื่องของพระล้วนๆ นำธรรมมาสอนโลก สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายพิจารณา อย่างเรามีชีวิตอยู่เวลานี้เราก็อ้างเตือนเสมอทางไหนจะหนักเกินไปจะเบาเกินไป จะผาดโผนโจนทะยาน นี้เราเอาธรรมเข้าจับ เราไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาจะตำหนิเตียนผู้ใดนะ

เราเอาธรรมเข้าจับ อะไรที่ขัดต่อธรรม ความที่ขัดต่อธรรมนั้นแหละทำความเสียหายแก่ตนและส่วนรวม จะเป็นรัฐบาลก็ตาม ถ้ารัฐบาลผิดไปจากหลักอรรถหลักธรรมอย่างนี้ จะเป็นความเสียหายแก่รัฐบาลแล้วก็แก่คนทั้งชาติ ธรรมะสอนโลกทำไมจะไปเตือน

กันไม่ได้ ถ้าอะไรมันจะรุนแรง มันจะมีความเสียหายเตือนไปๆ อย่างนั้นนะ เราไม่มีการ
คัดค้านต้านทานแบบโลกๆ ถ้าคัดค้านก็คัดค้านแบบธรรมๆ ควรจะนำไปพิจารณาพิจารณา ผู้
ปฏิบัติในอรรถธรรม สมกับที่เราเป็นลูกชาวพุทธด้วยกัน ต้องปฏิบัติอย่างนั้น

เราปฏิบัติต่อโลกนี้เราทำด้วยความเมตตาสุดส่วนนะ เราไม่มีอะไรกับโลก
เพราะฉะนั้นโลกจึงไม่ควรจะมาถือเอาเราเป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ใด ว่าดูคนนั้นดำคนนี้ เป็น
ข้าศึกกับคนนั้น เป็นข้าศึกกับคนนี้ เราไม่มี มีตั้งแต่เรื่องธรรมล้วนๆ ตำนานคติเตียนเพื่อ
ความดีงาม ไม่ได้ตำหนิติเตียนเพื่อเหยียบย่ำทำลายอะไรเลย ขอให้พากันพิจารณาทั้งทาง
บ้านเมืองและทางศาสนา จะมีความสงบร่มเย็น ทางศาสนาเวลานี้มันกำลังยุ่งเหยิงวุ่นวาย
นี้เราก็พูดตามนี้ผิดไปที่ตรงไหนล่ะ แต่ก่อนไม่เคยมี พุทธศาสนาอยู่ในเมืองไทยมานาน
เท่าไร พระเถระมีจำนวนมากเท่าไรมีความสงบร่มเย็นรักศีลรักธรรม ไปตามจริตตาม
ร่องรอย ตามประเพณี ตามศีลตามธรรมทั้งนั้น ไม่ขัดไม่แย้ง ไม่กีดไม่ขวาง ก็เรียบบ่อยมา
แต่เวลานี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้นซิ เมื่อไม่เป็นอย่างนั้นมันขัดกับธรรม ขัดกับวินัยหรือว่าขัดกับ
ศาสนา ต่างคนต่างมีความรับผิดชอบ และรักษาคุณงามความดีจากศาสนาอยู่นี้ ขัด
ตรงไหนก็ต้องบอกว่าขัด เพราะผู้รักษามืออยู่ มาทำลายกันหาอะไร

อย่างทะเลสิ่งฟุ้งพรวดเข้ามาเดี๋ยวนี้ไม่มีศีลมีธรรม ไม่มีวินัย เหยียบย่ำทำลายศาสนา
ทั้งๆ ที่พระก็เป็นลูกศิษย์ตถาคต เพศเป็นพระ กิริยาอาการของพระที่แสดงออกควรจะเป็น
เป็นเรื่องของพระ ความรู้ความเห็นควรจะเป็นเรื่องของพระมีธรรมมีวินัยเป็นกฎเป็นเกณฑ์
แล้วทำไมจะไปหาทำลายที่นั่น หาทำลายยุแห่ทางนั้นก่อนทางนี้ ทำลายที่นั่นที่นี้ไม่ใช่
เรื่องของพระ เหยียบย่ำทำลายพระธรรมวินัยไม่ใช่เรื่องของพระ ต้องเตือนกันบ้าง ผิด
ตรงไหนต้องบอกว่าผิด เราพูดตามหลักความจริงอย่างนี้

นี่แหละเรารักษา ผู้รักษา รักษาอยู่แล้วมาทำลายหาอะไร ก็ต้องคัดค้านต้านทานกัน
ทางบ้านทางเมืองก็เหมือนกัน ผิดจารีตประเพณีของบ้านของเมืองที่เคยปฏิบัติกันมาอย่างไร
คนทั้งประเทศเขาก็รู้กัน มันก็ต้องมีการคัดค้านต้านทานกัน ผู้ที่ถือว่าเป็นผู้นำของชาติ
บ้านเมืองควรจะฟังเสียงประชาชน การที่จะเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาอย่างนี้ก็ประชาชนยกให้เป็น
ผู้ใหญ่มานะ เช่นนายกรัฐมนตรีเป็นรัฐบาลเหล่านี้แหละ ก็ประชาชนยกขึ้นมาให้เป็น เป็นแล้ว
ยังมาเหยียบหัวประชาชน เห็นประชาชนเป็นบุตรเป็นคูเหยียบแหลกไปหมดไม่ถูกต้อง
ตามเจตนาของประชาชนที่จะยกขึ้นเพื่ออุ้มชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของตนให้เป็นไป
ด้วยความราบรื่นดีงามและแน่นหนามั่นคง

นี่ก็ต้องฟังเสียงประชาชน อะไรๆ จะถือไว้แต่อำนาจบาตรหลวงของเรา อำนาจเหล่านี้เป็นอำนาจป่าเถื่อน ไม่ใช่อำนาจที่มาจากประชาชนเห็นชอบ เราก็ต้องได้ระมัดระวัง ต้องฟังเสียงประชาชนถึงถูก เพราะเราเป็นคนของประชาชน รัฐบาลของประชาชน เป็นนายกฯ ของประชาชน ราชการงานเมืองทุกแห่งเป็นนงราชการของประชาชน ทั้งนั้นเลี้ยงดูมาตั้งแต่วันรับราชการงานเมือง คนนั้นเงินเดือนเท่านั้น เงินเดือนเท่านั้น เอมมาจากไหน ถ้าไม่เอามาจากประชาชน มีมากมีน้อยก็ชวนชวายเป็นให้เพื่ออุดหนุนชาติ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงไม่ควรลืมหักในอำนาจบาตรหลวงของตน ตลอดถึงรายได้รายรายอะไรเหล่านี้ ไม่ควรจะลืมหัก ไม่มองดูประชาชน

ต้องฟังเสียงประชาชนถึงถูกต้อง เมื่อต่างคนต่างฟังเสียงซึ่งกันและกันแล้ว บ้านเมืองก็เป็นไปเพื่อความราบรื่นดีงามทุกอย่าง นี่ละเราเตือน นี่เป็นธรรมนะ เราไม่ได้ว่าผู้ใดเป็นข้าศึกต่อเรา เออธรรมเข้ากางเลย สอนอย่างนี้ให้พากันเข้าอกเข้าใจทุกท่าน เราสอนโลกนี้เราสอนด้วยความเป็นธรรมล้วนๆ มีแต่ความเมตตาครอบไปหมดโลกธาตุ ถึงจะแผดเผาขนาดไหนก็ตาม กิริยาที่แสดงออกมา เป็นพลังของธรรมที่ออกมาเพื่อความชุ่มเย็นแก่โลกทั้งนั้น ไม่มีที่จะเป็นพิษเป็นไฟออกมาเผาโลกให้เกิดความเสียหาย หรือเป็นถ้ำเป็นถ่านไปแต่อย่างใด ไม่มี

เราจึงสอนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดมา และตลอดไปที่เรายังมีชีวิตอยู่ จะสอนแบบนี้ พูดแบบนี้ตามวิถีของธรรม จะไม่นอกเหนือจากธรรมนี้เลย ใครจะมาหาเรื่องหรือไปพูดเรื่องอะไรๆ เป็นเรื่องของเขา เรื่องของธรรมเป็นเรื่องของเราที่จะนำมาสอนด้วยความถูกต้องแม่นยำตลอดไป ไม่เอนไม่เอียง ใครจะยกจะยอปอปั้นดินนินทาไม่สนใจสนใจแต่ความถูกต้องดีงามที่เป็นทางเดินเพื่อความสงบร่มเย็นแก่ส่วนรวมนี้เท่านั้น ที่ได้ปฏิบัติมาเป็นอย่างนี้

นี่ก็ได้ ๖ ปีเต็มแล้ว เห็นไหมละสอนโลก ธรรมะที่สอนโลกน้อยเมื่อไร ๖ ปีเต็มนี้ถ้าว่าเทศน์ก็กัณฑ์ ท่านทั้งหลายพิจารณาซิ แล้ววันหนึ่งๆ ก็กัณฑ์ วันนั้นก็ไปเทศน์ที่สุพรรณบุรี มาหนึ่งกัณฑ์ นี่ก็กำลังอีกหนึ่งกัณฑ์แล้วนี่ เมื่อเช้านี้พูดบ้างเล็กน้อย วันหนึ่งๆ ก็กัณฑ์ๆ ได้มาจากไหนบ้างเทศน์เหล่านี้ ก็ได้มาจากความชวนชวายเป็นกำลังความสามารถของเรา มีมากมีน้อยก็มาแจกจ่ายพี่น้องทั้งหลายตามส่วนที่มีๆ เท่านั้นเอง หากมากกว่านั้นก็สุดวิสัยของเรา เราก็สอนไม่ได้ ยอมรับว่าสอนไม่ได้ ส่วนใดที่อยู่ในวิสัยของเราที่จะพอสอนได้ เราก็สอนดังที่สอนมาแล้ว

เพราะฉะนั้นผู้ฟังทั้งหลายควรพิจารณา ในธรรมทั้งหลายที่เราสอนนี้ออกมา ด้วยความแทบล้มแทบตายจากการประพฤติปฏิบัติ กระเสือกกระสนกระวนกระวาย ถึงคราวจะเป็นจะตายก็มีในการบำเพ็ญ เราก็ไม่ได้สนใจ จนกระทั่งได้อุตส่าห์พยายามติดดิน มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ จนถึงขั้นอิมพอดง่าย ๆ ผลที่เกิดขึ้นมาจากเหตุ เหตุนี้เราดีนรรน กระวนกระวายตั้งแต่เริ่มแรก ตัดสินใจหลังจากได้รับโอวาทพ่อแม่ครูจารย์มั่นถึงใจแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นเหมือนว่าขึ้นเวที ระฆังดังเป้งพัดกันเลยกับกิเลส เอาละที่นี้พอใจ เหมือนตกรกทั้งเป็นอยู่เป็นเวลา ๙ ปี

เราพูดจริง ๆ ความทุกข์ความลำบากลำบากนพูดให้ใครฟังลำบากนะ ไม่อยากพูด มันพอเหมาะพอดีกับตัวเอง ทุกข์ขนาดไหนจิตใจไม่ได้ถอย เอาเป็นเอาตายก็เอากันอย่างที่เคยพูดแล้ว นั่งตลอดรุ่งฟาดจนกระทั่งกันแตกเลอะไปหมด ท่านทั้งหลายเคยฟังไหมว่าพระไปนั่งภาวนาจนกันแตก เป็นอย่างนั้นฟังซิ กันแตกแล้วเลอะไปหมด หลวงตาบัวนี้ได้นั่งมาแล้วจนกันแตกเลอะไปหมด นี่ก็ได้เล่าให้ฟัง เวลานั่งภาวนาใครอยากรู้กำลังความสามารถของตน และอยากจะรู้ความทุกข์ ยากลำบากขนาดไหนการประกอบความพากเพียรเอาลองดู นั่งภาวนาสักคืนให้เราดูนะ

เป็นยังไงจากนี้ถึงตลอดรุ่งเป็นเวลา ๑๒-๑๓ ชั่วโมง จะเจ็บปวดขนาดไหน เราผ่านมาหมดแล้ว นั่งไม่ใช่คืนหนึ่งคืนเดียว ตั้ง ๙ หรือ ๑๐ กว่าคืนเห็นไหม เป็นแต่เพียงว่าวันคืนหนึ่งสองคืน แล้วนั่งตลอดรุ่งที่หนึ่ง วันไปสองสามคืนนั่งตลอดรุ่งคืนหนึ่ง ตั้งแต่เริ่มต้นกันร้อน ร้อนเป็นไฟเผาไปเลย ทั้งวันร้อนอยู่จั้น ครั้นต่อมาออกจากร้อนแล้วนั่งไม่ถอย มันก็พอง ออกจากพองก็นั่งไม่ถอยอีก มันก็แตก จากแตกก็เลอะ นั้นเห็นไหมละ

นี่ละความพากเพียรที่เราตะเกียกตะกายมาเพื่อตัวเอง ความมุ่งหวัง ก็เราพูดอย่างตรงไปตรงมาเมื่อได้ฟังอรรถธรรมจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น แต่ก่อนเราก็มุ่งแล้วจะให้ไปพระอรหันต์ แต่ยังไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ยังสงสัยแง่ทางใดที่ถูกหรือผิดประการใดบ้าง และยังมี ความสงสัยว่ามรรคผลนิพพานจะยังมีอยู่หรือไม่ ถ้าผู้ใดมาแนะนำสั่งสอนเราให้ลงถึงใจว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่เราจะเอาตายเข้าว่าเลย แล้วเคารพผู้นั้นสุดหัวใจเรา นี่ก็ไปได้โอวาทพ่อแม่ครูจารย์มั่นมา ได้ฟังถึงใจ ท่านก็ใส่เอาอย่างเต็มเหนี่ยว เหมือนท่านมีเรตาร์จับเอาไว้

พอเข้าไปถึง เหนอ ท่านมาหาอะไร มาหามรรคผลนิพพานหรือ มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน ท่านก็ไล่ไปตามต้นไม้ ภูเขา ดิน ฟ้า อากาศ ทั่วแดนโลกธาตุไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสแท้ ๆ มรรคผลนิพพาน แท้ ๆ อยู่ที่ใจ นี่เราสรุปความลงมา ให้ท่านตั้ง

จิตตภาวนาเอาให้เต็มย่น คั่นลงที่ใจนะท่านจะเจอทั้งกิเลส เจอทั้งธรรมอยู่ในที่นั่น แดน
 อัจฉรย์จะอยู่ที่นั่น จนกระทั่งลงใจแล้วเอาละที่นี่ หมดความสงสัยในเรื่องมรรคผล
 นิพพาน มีแต่เพียงว่าเราจะจริงหรือไม่จริง ทางนี้ก็รับตัวเองเลย จริงหรือไม่จริง ทางนี้ก็จริง
 ขึ้นทันที ไม่จริงต้องตายเท่านั้น ฟังซินะ ต้องจริงตามที่เราฟังแล้ว

นี่ละที่เรียกว่าระฆังดั่งเป็งนักรมวยเขาต่อยกัน พอเป็งเท่านั้นก็ชัดกันเลย อันนี้ลงใจ
 แล้วก็เรียกว่าเป็งละที่นี่ ชัดกัน ตั้งแต่บัดนั้นมาเราไม่เคยได้รับความสุขความสบายนะ ไป
 เทียวกรรมฐานไปองค์เดียวๆ ฟังซิ พ่อแม่ครูจารย์เสริมเสียด้วย องค์อื่นองค์ใดไปนี้ท่าน
 ไม่ให้ไปง่าย ๆ นะ แต่กับเรานี่ เอ้า ๆ ไป ใครอย่าไปยุ่งท่านมหานะ ท่านมหาให้ไปองค์
 เดียวๆ นี่เรลื้มเมื่อไร พอว่าเราไปองค์เดียวเท่านั้น เอ้อขึ้นทันทีเลย เอ้า ๆ ไปท่านมหา
 ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ก็พระนั่งฟังอยู่นั้น ท่านขึ้นนิ้วไปอย่างนี้ สายไปตามนี้ ให้ท่านไปองค์
 เดียวใครอย่าไปกวนท่านนะ เพราะท่านเห็นความตั้งใจของเรานั้นแหละ

เวลาไปเทียวในป่าในเขากลับลงมาหาท่านมีแต่หนังห่อกระดูกเท่านั้น เนื้อ
 หนังมังสัที่มันอ้วน อายุก็สามสิบกว่าเท่านั้นมันก็เป็นหนุ่มพ้ออยู่ ทำไมจึงเป็นเหมือนคน
 แก่อายุ ๘๐ ๙๐ มีแต่หนังห่อกระดูกมา ท่านก็เห็นแล้วที่เราไป จริงหรือไม่จริง นั้น
 เพราะฉะนั้นเวลาเราออกไปเทียวที่ไร ๆ ว่าไปองค์เดียวเท่านั้น จึงบอกว่าท่านมหาไปองค์
 เดียวนะ ขึ้นทันทีเลย ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านเห็นความตั้งใจของเรา นี่เรลื้มพยายามทำ
 ขนาดนั้น ทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสในเรื่องความทุกข์ แต่ความหวังพ้นทุกข์ได้แก่
 อรหัตถภูมิเรลื้มงัวแล้วอย่างเต็มหัวใจ ความทุกข์ยากลำบากเหล่านี้จึงไม่เป็นอุปสรรค
 ต่อการดำเนินของเราเพื่ออรหันต์นั้น เราจึงได้บิภินมาจนกระทั่งเต็มเม็ดเต็มหน่วย

สรูปความลงไปเลย ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงที่สุดมีตั้งแต่ความตะเกียกตะกายเป็น
 ลำดับลำดาไป จนกระทั่งถึงที่สุดหลุดพ้นจากกิเลสโดยประการทั้งปวง ถึงออกอุทานผาง
 ขึ้นมาเลยในวันนั้น เรบอกจนกระทั่งเวลา เวลา หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร
 วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เวลา ๕ ทุ่ม นั้นเป็นวันตัดสินกัน ในความอุตสาห์พยายาม
 เอาชีวิตเข้าแลก ประกาศข้างขึ้นมาได้ชัยชนะในคืนวันนั้น เกิดอุทานขึ้นมาอย่างไม่เคยคิด
 เคยคาด เพราะไม่เคยรู้เคยเห็น ก็มาเป็นขึ้นมาในปัจจุบันนี้ ขึ้นอุทาน น้ำตานี้ฟังเลยเทียว
 ไม่ต้องบอกนะ นี่สรูปความลงมาให้ท่านทั้งหลายทราบ

ธรรมเหล่านี้เราตะเกียกตะกายมาด้วยความสละเป็นสละตายของเรา การสอนโลก
 เราจึงสอนตามความสัตย์ความจริง ไม่เคยมีคำว่าโกหกหลอกลวงผู้ใด เราปฏิบัติเราก็ไม่
 เคยหลอกลวง แล้วสอนโลกหลอกลวงหาอะไร นี่ละผล การแนะนำสั่งสอนโลก ใครจะ

ตำหนิติเตียนเราว่าไง เราไม่เคยสนใจ เราจะสนใจแต่เหตุแต่ผลธรรมดาที่ถูกต้องดีงามหรือไม่ เราคอยแนะนำสั่งสอนตักเตือนหรือคัดค้านต้านทานไปตามเหตุผลกลไกที่จะเป็นธรรมดาเป็นธรรมนี้เท่านั้น เราไม่เป็นอย่างอื่นอย่างใด ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า เราช่วยชาติคราวนี้เราไม่ได้มาเป็นภัยต่อชาตินะ ไม่เป็นภัยต่อพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย และไม่เป็นภัยต่อศาสนา ไม่เป็นภัยต่อพระมหากษัตริย์

เราอุ้มเราชูชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และพี่น้องทั้งหลายเต็มหัวใจเรา ความตะเกียกตะกายของเราจึงตะเกียกตะกายสุดเหวี่ยง ดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็นแล้ว กรุณาทราบ นี่มีตั้งแต่เจตนาที่จะอุ้มชูชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเราทั้งนั้น ส่วนที่จะทำให้เสียแม่เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มีในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เราจึงสอนโลกได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยดังที่สอนมานี้แล แล้วก็สอนไปจนหมดกำลังความสามารถจึงจะยุติลงได้

นี่เราก็ดูสอนท่านทั้งหลายฟังเสียวันนี้ เปิดเสียบ้าง มันจวนจะตายแล้วเปิดเสียบ้างซิ จะว่าไง เรื่องความรู้ความเห็นไม่ต้องพูด ว่างั้นเลย เต็มอยู่ในหัวใจนี้ นอกจากเราจะนำมาพูดหรือไม่พูด เรื่องความรู้ความเห็นปิดไม่อยู่หัวใจดวงนี้ เมื่อเปิดกิเลสออกจากใจหมดแล้วมันวิ่งว้างไปหมดเลย มีอะไรมาเป็นชวากเป็นหนาม มีอะไรมากัดกันหัวใจ นอกจากกิเลส กิเลสวิ่งไปหมดแล้วอะไรจะมากัดกัน มันก็วิ่งว้างไปหมดเป็น สุธัญญโตโลก ว่างไปหมด โลกนี้เหมือนว่าสูญไปหมด ไม่มีอะไรเข้ามาผ่านจิตใจเลย ใจนี้เป็นอิสระเต็มตัวด้วยความบริสุทธิ์ธรรมชาติ ดูอะไรเห็นชัดเจนทุกสิ่งทุกอย่าง ตามวิสัยของจิตที่เป็นนักรู้ จึงไม่สงสัยในหัวใจของตัวเอง

เวลานี้ตายแล้วจะเป็นยังไงไม่เคยคิด มันรู้หมดแล้ว เรื่องความบริสุทธิ์เต็มหัวใจก็รู้แล้ว ตายนี่คืออะไร ก็มีตั้งแต่ธาตุขันธ์ที่เป็นส่วนผสมแตกกระจายออกไป เขาก็ไปอยู่ตามสภาพของเขา ธรรมชาติที่ครองธาตุขันธ์อยู่นี้เป็นธรรมชาติยังงั้นมันก็รู้อยู่แล้ว แล้วสงสัยหาอะไร นี่จะให้พากันตั้งอกตั้งใจ การปฏิบัติศีลธรรมทั้งหลายเป็นแนวทางเดินอันดีงามสมบูรณ์พูนผลตลอดไป อย่าชี้เกียจชี้คร้าน อย่าให้กิเลสมันลากมันถูไปลงเหวลงบ่อด้วยความไม่เอาไหนๆ ไม่เชื่อบาป ไม่เชื่อบุญ เชื่อแต่ความอยากความทะเยอทะยาน อันเป็นสายทางที่จะลากสัตว์ทั้งหลายให้ตกลงหลุมลงบ่อ ลงนรกอเวจี คือกิเลสนะ

ธรรมพระพุทธเจ้าไม่สอนให้ลากลงนรกอเวจี สอนให้พ้นจากนรกอเวจี เราทุกคนนี้ตกลงนรกอเวจีทั้งส่วนย่อยส่วนใหญ่เต็มอยู่ในหัวใจทั้งนั้น เอาธรรมเข้าไปแก้ แก้เพื่อธรรมดาเพื่อธรรม อย่าแก้เพื่อกิเลสตัณหา มันจะจมเพิ่มเติมเข้าไปอีกนะ ให้เอาธรรมเอาธรรมเข้า

ไปแก้ ทุกข์ยากลำบากก็ยอมรับ พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญมาถึงหกปี สลบไสลสามหน เป็นยังไงเอามาเป็นแบบเป็นฉบับ เราไม่เห็นมีสลบไสลนอกจากสลบลงหมอนครอก ๆ เท่านั้น

พระพุทธเจ้าทุกขนาดนั้น เราเป็นลูกศิษย์มีครูควรจะทำเป็นเยี่ยงอย่าง แม้จะไม่เป็นแบบพระพุทธเจ้า ก็ให้เป็นแบบลูกศิษย์ลูกหาที่มีครูสอน เราก็จะเป็นสิริมงคลแก่ตนของตน ตายแล้วไม่จมไปเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ หายใจมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย โภจนาตั้งแต่ความทุกข์ บาปกรรมทั้งหลาย แล้วไปเผาตนในนรกตั้งกัปตั้งกัลป์เป็นยังไง ชีวิตของเราที่ปี สร้างตั้งแต่บาปแต่กรรม ผลของบาปของกรรมไปเผาผลในนรกก็กัปก็กัลป์กว่าจะได้ขึ้นมา มันสมควรแล้วหรือ เกิดมาไม่กี่ปีสร้างบาปสร้างกรรมแล้วไปตกนรกอีกตั้งกัปตั้งกัลป์ ฟังซิ

เราแก้ไขตัดแปลงตัวเราให้ดี ไปสวรรค์ชั้นพรหมนี้ตั้งเท่าไรหมื่นปี ๆ นั้นความดีของเรา ออกจากนั้นถึงนิพพานตลอดไปเลย เป็นความสุขเป็นมหายมมงคลแก่ตัวของเรา จากการอุทิศทำนุบำรุงของเรา ให้เชื่ออรรถเชื่อธรรม อย่าไปเชื่อตั้งแต่กิเลสตัณหา เวลานี้ใครก็มีตั้งแต่จอมคลังกิเลสทั้งนั้น ครั้นมาหากันเอาตั้งแต่เรื่องต่ำทรามทั้งหลายมาลากันลง ๆ ที่ลากขึ้นไม่ค่อยมี นี่เราสอนอย่างนี้เป็นยังไง หรือเป็นข้าศึกกับหัวใจของท่านทั้งหลายแล้วหรือเวลานี้ พอเป็นมงคลบ้างไหม ถ้าพอเป็นมงคลแล้วก็ให้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

วันนี้เทศน์ไปเทศน์มาก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เอาละการเทศน์ว่ากรวันนี้ก็สมควรแก่ธาตุแก่ขันธ์ แก่เวลาเวลา สงเคราะห์กันตามกำลังวังชาที่จะควรสงเคราะห์ได้มากน้อยเพียงไร ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ (สาธุ)

วันนี้ไปวัดทุ่งสามัคคีธรรมแล้วก็เลยไปดอนเจดีย์ พาไปดูสถานที่ที่บรรพบุรุษท่านนำพี่น้องทั้งหลายมา เอาเลือดเนื้อของท่านไปประกาศไว้เต็มในดอนเจดีย์ รูปภาพต่างๆ มีแต่ความเสียสละของท่านทั้งนั้นเพื่อพวกเราทั้งหลาย ควรจะนำมาเป็นคติ เสียสละตัวเองเพื่อความดีทั้งหลาย จากความชั่วที่เป็นภัยต่อเรานั้น

วันที่ ๒๓ นี้ดูว่าไปค้างที่วัดอาจารย์เจี๊ยะนะ ที่แรกเราว่าจะไม่ค้าง ก็ไม่มีธุระอะไรไปเทศน์ตอนกลางคืนแล้วกลับมาวัด ที่นี้เหตุผลทางนั้นเหนือกว่า มีความจำเป็นตลอดไปก็ควรจะค้างคืนที่นั่น เราก็เลยค้างที่นั่นคืนหนึ่ง เทศน์แล้วก็ค้างคืนที่นั่น หลังนั้นเสร็จแล้ววันที่ ๒๔ ถึงจะกลับมา งานก็เสร็จพอดี ถ้าไม่ค้างงานมันติดต่อกันอยู่ เลยต้องได้ค้าง

ก็สมเกียรติละ ท่านอาจารย์เจี๊ยะเป็นพระสำคัญองค์หนึ่งนะ สมเกียรติที่ท่านที่บรรพดาพี่น้องทั้งหลายอนุโมทนาสาธุการกราบไหว้บูชา ไปบำเพ็ญกุศลกับท่านด้วยความพร้อม

เพรียงและยินดี เคารพนับถือท่านนั้นเหมาะสมแล้วกับปฏิบัติของท่านที่ดำเนินมา ท่านไม่เคยมีครอบครัวนะ ท่านเล่าให้ฟัง ท่านกับเราท่านพูดทุกอย่าง ท่านไม่ปิดไม่บังกับเรานะ เพราะท่าน หนึ่งเคารพ สองเชื่อถือทุกอย่าง ท่านพูดอะไร ๆ เวลาท่านจะพูดท่านก็พูดให้ฟัง ท่านพูดน่าฟัง เรายังไม่ลืมนะ

เวลาท่านออกบวช ที่แรกว่าจะแต่งงาน วางั้นนะ เห็นสาวชอบสาวจะแต่งงาน ก็แม่ของเราเป็นผู้หญิงนี่นะ พ่อของเราเป็นผู้ชายก็มีแล้วไปแย่งหาอะไร ทั้งโลกเขามีกันอย่างนั้น บวชเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรอก ท่านว่า เลยตัดสินใจบวชตรงนี้แหละท่านว่า ฟังซิเราไม่ลืมนะ ท่านพูด ที่แรกมันรักผู้หญิงมันจะแต่งงาน ท่านบอกว่าแม่ของเราเป็นผู้หญิง พ่อของเราเป็นผู้ชาย ครบแล้วบริบูรณ์แล้ว ไปแย่งทำไม การบวชไม่เห็นมี เราเกิดมายังไม่เคยบวช เอ้าบวช ตัดสินไปเลย นี่ท่านเล่าให้ฟัง เราฟังมาแล้ววันนี้ละ

ท่านตรงไปตรงมากับเรา ไม่มีอะไรลึกลับกับเรา แต่สิ่งใดที่ควรพูดไม่ควรพูดมันก็รู้จักเองคนเรา อันนี้ก็ไม่เห็นเสียหายอะไร พูดถึงเรื่องท่านมีนิสัยนี้สำคัญอยู่ เหนือได้ ต้องบวชเลย ๆ อย่างนั้นละ ที่นี้ก็ยกมาหาเราเอง เรามันก็จะเป็นนิสัยอันหนึ่งก็ไม่ทราบนะ ไปเห็นผู้หญิงมันรักมันจะเอาเมีย พอจะเอาที่ไรมันหากมีนะ นี่อันหนึ่งเราคิดหลายพักแล้วนะ ตกลงใจว่าจะเอาเมียที่ไรหากมีอะไรอันหนึ่งขัดข้อง ขัดข้อง เอ้าเล็ก ไปบิ๊บ ๆ ดิตนั่นอีก ดิตจากหญิงคนนี้แล้วไปดิตผู้หญิงเหมือนกันแต่ไม่ใช่คนเก่า พอจะลงใจมันหากมีอะไร ขัดข้อง แน่เป็นอย่างนั้นนะ ขัดข้องถึงสามพัก สุดท้ายก็ออกบวช บวชแล้วเลยเตลิดเปิดเปิงจนกระทั่งปานนี้ หมดราค้าราคาแล้วค่อยมาหาอย่างนี้ละ

นี่เราพูดถึงเรื่องนิสัยเกี่ยวกับการบวชมันจะมี ไม่มีก็ไม่ขัดข้อง ถ้าไม่มีนิสัยทางนี้มันต้องมีครอบครัวไปแล้วนะ แต่พอจะมีที่ไรมันหากมี เราก็ยอมรับเหตุผลด้วย เมื่อขัดข้องนั้นไม่เอา พลิกปุ๊บเลยไปเลย สุดท้ายพอน้ำตาพ่อร่วงฝั่งเดียวเท่านั้น โห ขาดสะบันไปหมดเลย อย่างนั้นมันยังมีอยู่นะ มันเห็นผู้หญิงมันยังแสร้งอยู่นั้นละ มันยังไม่ถอย พอน้ำตาพ่อพังเท่านั้นขาดสะบันไปหมดเลย

นี่เราพูดสุดท้ายนะ น้ำตาพ่อตัดสินเรา นั่งอยู่ดี ๆ ก็ไม่เคยยกยอลูกของตัวเอง ไม่ว่าพ่อว่าแม่เหมือนกัน ดีก็ทราบว่ามีใจอยู่ลึก ๆ แต่ไม่เคยยกยอ เขาถือว่าประเพณีของคนไทยเราแต่ดั้งเดิมใครยกยอลูกตัวเองเขาดูถูกนะ ใครเก็บไว้กดเอาไว้ดี เขาถือว่าอย่างนั้น อันนี้พ่อแม่ของเราไม่เคยชมเรา จะดีหรือชั่วก็รู้อยู่นั้น แต่วันนั้นพ่อออก ไม่เคยยกยอเรา แต่ยกขึ้นเพื่อจะทุ่มนะ ไม่ใช่ยกธรรมดา ยกขึ้นเพื่อจะฟาดลง หัวแตก

อยู่ๆ รับประทานอาหารเป็นวง ลูกเต็มอยู่ที่นี่ แล้วพูดขึ้นมาลอยๆ ไม่เห็นมีเรื่องอะไรนะ เอ้อ เรานี้ก็มีลูกหลายคน ส่วนผู้หญิงไม่ได้พูดกับมันแหละ ผู้ชายนี้เรามองหาใคร มันก็ไม่เห็น เห็นแต่ไอ้บ๊วคนเดียวแหละ วาจันนะ คนนี้ว่าอะไรแล้วถ้ามันลงได้ตัดสินอะไร ทำอะไรแล้วกูสูมันไม่ได้ เรื่องการแต่งงานนี้ทุกอย่างถ้าลงมันได้ทำแล้วกูสูมันไม่ได้ เรื่องอะไรกูไม่มีที่ตำหนิ นี่เวลาขก ยกเพื่อจะทุ้ม มายอเพื่อจะทุ้ม อะไรๆ ทุกอย่างกูไว้ใจมันทั้งนั้นไอ้บ๊ว ถ้าลงมันได้ทำแล้วกูสูมันไม่ได้ บอกว่ากูสูมันไม่ได้ ความจริงก็เป็นจริง ๆ นะ ถ้าลงได้รับคำพ้อแล้วต้องทำให้ดี มาให้พ้อตำหนิไม่ได้ จะต้องทำให้ดี สมจริงนั้นละ ก็เป็นอย่างนั้นเวลาเราทำ

“สำคัญตั้งแต่ที่ว่ากูให้มันบวชเมื่อไรนี่เฉย เหมือนคนหูหนวกตาบอด มันไม่เคยสนใจเลย” นี่ทุ้มแล้วนะ “เวลากูจะให้มันบวชนี่มันเฉย ไม่เคยตอบเคยโต้ เคยพูดอะไร เฉย ครั้งเวลากูตายแล้วถ้าไอ้บ๊วไม่ดึงกูขึ้นจากรกแล้วกูต้องจมรกแน่นอน” นี่ละพ่อนะ “มีคนนี่ที่กูหวังพึ่งมันได้นะ ถ้าไอ้บ๊วไม่บวชให้กูแล้ว กูตายตกนรกแล้วไม่มีใครลากกูขึ้นจากรก” พอว่าเงื่อนน้ำตาพองเลย เราก็มองดู โถ ไม่อ้อมนะลูกทันทีเลย สะเทือนจิตใจมากทีเดียววันนั้นมีแต่เรื่องพ่อน้ำตาาร่วง ๆ

ซัดตัวเอง มัดตัวเอง เอาให้อยู่ การบวชทำไม่บวชไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างเขาทำได้เรายังทำได้ แต่การบวชเขาบวชกันทั้งโลก บวชมาสิกลงไปเขาก็บวชกันทั้งโลก ไม่สิกลงก็เป็นครูบา อาจารย์จนกระทั่งตายกับผ้าเหลืองท่านก็ไม่เห็นเป็นอะไร แล้วการบวชก็ไม่ไปตกนรกหมกไหม้ ติดคุกติดตะรางที่ไหน ทำไม่บวชไม่ได้ ทั้งๆ ที่โลกเขาบวชได้ เพียงเท่านั้นให้ถึงกับน้ำตาพอร่วงลงมามีอย่างเหวอ เอ้าเอาต้องบวช มัดเข้าๆ สามวันนะ วันนั้นไม่กล้ามารับประทานร่วมวงแหละ เพราะปัญหายังไม่ตกเดี่ยวจะถู้อีก จนกระทั่งตกลงใจเรียบบร้อยตัดสินใจปิ้ง เอละบวช

มาก็มาพูดกับแม่ ส่วนมากจะติดแม่มากกว่า เป็นหนุ่มแล้วกับพ้อไม่ค่อยอะไร กับแม่นี่ติดพันกันมาตลอด “ที่ว่าจะให้บวชนั้นจะบวชให้ละนะ” วาจันนะ มีคำที่จะขู่แม่อยู่ “ว่าจะบวชจะบวชให้แล้วนะ แต่เวลาบวชแล้วอยากสึกเมื่อไรก็สึก ใครมาบังคับไม่ได้ ถ้าบังคับแล้วไม่บวช” แม่ก็ขึ้นสาธุ “ลูกจะบวชแล้ว เข้าไปบวชในโบสถ์นั้นออกมา คนไปบวชลูกยังไม่กลับบ้าน ยังเต็มอยู่ที่นี่ ลูกจะมาสึกต่อหน้าต่อตาคนแม่มาก็ไม่ว่า แม่อยากเห็นผ้าเหลืองเวลาลูกบวช” เห็นไหมละอุบายของแม่ และใครจะมาขายนหน้าขนาดนั้น ไม่บวชเสียไม่ได้

หรือ ไปบวชแล้วมาขายหน้าคน แม่ก็รู้แล้ว เลยตกลงบวช สู้แม่ไม่ได้ นั่นแหละเรื่องราว เราจึงได้บวช

ครั้นบวชแล้วเราไม่ลืมที่แม่มานั่งบีบใกล้ๆ คือเตรียมรับท่านพระครูท่านก็มีมาในงานบ้านตาด ตอนเย็น ๆ ท่านจะกลับไปวัดโยธา แล้วพ่อก็ไปฝากท่าน ตกลงกันเรียบร้อย แล้วเราก็จะไปพร้อมท่าน พอทางนั้นเสร็จเรียบร้อยพ่อก็มาจากวัด แล้วมาบอก นี่ท่านพระครูท่านจะกลับแล้วนะ เราก็เตรียมของไว้แล้วไม่เห็นมีอะไร เราก็เตรียมออกไปหาท่านที่วัดเท่านั้นละ ก็ไปเลยไม่ยากอะไร พอพ่อมาบอกนั้น แม่ก็บีบมานั่งข้างๆ นี่แม่จะบอกนะ อย่างอื่นอย่างใดแม่ไม่มีที่ต้องติ สำคัญแต่นอนนะลูก ถ้านอนนี่เหมือนตายนะลูก ถ้างงได้นอนแล้วเหมือนตายเลย อันนี้แม่วิตกวิจารณ์มาก กลัวว่าเวลาบวชแล้วนอนไม่ตื่น พระท่านไปบิณฑบาตบ้านนั้นบ้านนี้กลับมา แล้วจะมาปลุกท่านบัวมาฉันจังหันนี่อย่าให้แม่ได้ยินเลย แล้วแม่จะเอาหัวมุดดินตายนะลูก เราก็เฉย เพราะแม่ไม่รู้เรื่องภายในของเรา

ความจริงที่ว่าให้แม่ปลุก คือถ้าเรานอนเราจะไปไหนแต่เช้าเราบอกแม่ไว้ ให้ปลุกแต่เช้า แม่มาสะกิดเท่านั้นที่รู้แล้ว ตื่นไปเลย พอแม่ทราบแล้วว่าให้ปลุกเราวันพรุ่งนี้เช้า แม่เข้าใจแล้ว เรียกว่าทอดอาลัยตายอยากเลย ถึงเวลาแม่มาปลุกเอง เพราะฉะนั้นมันจึงไม่มีคำว่าตื่น ต้องแม่มาปลุกทุกที แต่พี่ชายเขาถึงเวลาเขาบอกแล้วก็ตาม ถึงเวลาเขาไปเอง ยังไม่ปลุกก็มี ส่วนเราไม่เคยมี ต้องตายเลยทีเดียวแม่ต้องมาปลุก

ทีนี้แม่เอาอันนี้มาสั่ง แม่นี้วิตกวิจารณ์กับเรื่องนอนนะลูก อย่างอื่นแม่ไม่มีที่ต้องติบอกตรงๆ เลย เรื่องนอนนี่เหมือนตายนะลูก แล้วก็พูดถึงเรื่องว่าเวลาไปบวชแล้วนอนหลับยังไม่ตื่น พระไปบิณฑบาตบ้านนั้นบ้านนี้กลับมาแล้วไปปลุกคุณบัว นอนยังไม่ตื่นมาฉันจังหัน อู๋ อู๋อย่าให้แม่ได้ยินเลย แม่จะเอาหัวมุดดินตาย เราก็ฟังเฉย ความจริงคือแม่ไม่รู้ความภายในของเรา คือเราตายใจที่ให้แม่ปลุก แม่ทราบแล้ว ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง มันก็ทอดธุระเลยความหมายเรา แต่เราไม่เคยบอกให้แม่ฟัง เฉย จนกระทั่งทุกวันนี้ แต่แม่ก็รู้เอง พอเราไปบวชแล้วเป็นยังไงก็รู้เองแม่ นั่นแหละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น

เราก็เป็นอย่างหนึ่ง จะมีนิสัยอยู่เหมือนกันนะ ถ้าว่าจะหาลูกหาเมียที่โรมันหากมีขัดๆ ข้องๆ จนได้นั่นละ พูดตรงๆ วันนี้เปิดเสียบ้างนะ พูดตรงๆ จะให้ผู้สาวเขารักเราเขาก็ไม่ค่อยรักเท่าไรหรอก แต่พอกับแม่ผู้สาวนี่ซี ถ้าเราไปบ้านไหนนี่ฮือกันเลย วันนี้ไอ้บัวมาเล่น คือเขาเห็นว่าเราขยันหมั่นเพียรทุกอย่าง พ่อแม่ผู้สาวนี่ชอบ แต่ผู้สาวเขามองหน้าหรือไม่มองก็ไม่รู้ เราพูดตามความจริงนะ ส่วนมากมีแต่พอกับแม่ผู้สาว ไปเที่ยวที่ไหนเอา

ละดังขึ้นเลยๆ แต่ผู้สาวไม่เห็นเขาดัง เรามันเป็นบ้าของเราคนเดียว เอาละจบ พอ มันเป็นอย่างนั้นก็พูดอย่างนั้นล่ะซี เวลาเปิดก็เปิดบ้างซี

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz